

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. T. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15.7.2014, č.j. CPR-6308-2/ČJ-2014-930310-V242,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15.7.2014, č.j. CPR-6308-2/ČJ-2014-930310-V242, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3.3.2014, č.j. KRPU-66076-53/ČJ-2013-040026-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude

oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že výroky rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nezákonné, neboť jednotlivé výroky tohoto rozhodnutí trpí vzájemným rozporem. Konkrétně se jedná o část výroku, kde je žalobci stanovena doba, pro kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, dále část výroku, kde je uvedeno, odkdy je stanoven počátek této doby po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, tj. od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a konečně se jedná o výrok, kde je stanovena doba 20 dnů ode dne právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně k vycestování z území České republiky. Žalobce spatřuje vzájemný rozpor ve skutečnosti, že právní moc rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na kterou je navázána povinnost vycestovat z území České republiky a jeho vykonatelnost, jež má dle ustanovení § 62 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vliv na zánik platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejsou dány do souladu tak, aby žalobce nebyl poškozen na svých právech. Dle žalobce z takto koncipovaného výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež nabylo právní moci dne 22.7.2014, vyplývá, že žalobce má povinnost vycestovat z území České republiky do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tj. do 11.8.2014. Žalobce dále uvedl, že proti rozhodnutí žalované, resp. správního orgánu I. stupně, podal žalobu, která má dle ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž však pouze vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ustanovení § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců následně vede k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dle žalobce v důsledku nezákonného rozhodnutí správního orgánu I. stupně nastala situace, kdy je nucen území České republiky opustit do 11.8.2014, avšak doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, s ohledem na podanou žalobu začne běžet až mnohem později, tj. až doručením rozhodnutím o této žalobě, kdy současně zanikne jeho oprávnění k pobytu na území České republiky. Dle žalobce uvedeným postupem dojde k porušení jeho práv, neboť fakticky nastane situace, že doba, po kterou mu není umožněn vstup na území České republiky, bude delší než stanovený jeden rok. Je tomu tak z důvodu, že bude muset opustit území České republiky dříve, než se rozhodnutí správního orgánu I. stupně stane vykonatelným, když až teprve vykonatelností tohoto rozhodnutí dojde k zániku oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky a následnému počátku běhu doby, po kterou mu nelze umožnit vstup.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že je přesvědčena, že výrok napadeného rozhodnutí je v souladu se zákonem. Žalovaná poukázala na ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu, dle něhož se doba k vycestování z území stanoví v rozmezí od 7 až 60 dnů. Žalovaná taktéž zmínila ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se v rozhodnutí o správním vyhoštění uvede doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území, přičemž tato doba max. až 10 let. Žalovaná rovněž uvedla, že ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění je potřeba stanovit – i) dobu k vycestování z území České republiky (viz ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), ii) dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž Policie České republiky je oprávněna stanovit nejen tuto dobu (viz ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), ale současně také počátek této doby (viz ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jelikož zákon

o pobytu cizinců nestanoví bližší konkretizaci ohledně stanovení počátku této doby, je na Policii České republiky, jaký počátek určí. Žalovaná v této souvislosti poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, sp. zn. 1 As 106/20110, a ze dne 25.1.2012, sp. zn. 1 As 150/2011, které se vztahují k dané problematice. Dle žalované se jedná o stanovení samostatných otázek, tj. doba k vycestování a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, které se vzájemně nevylučují a nepodmiňují, neboť jsou na sobě nezávislé. Pokud by žalobce nepodal žalobu, byl by povinen z území České republiky vycestovat do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jelikož však žalobce předmětnou žalobu podal, má tato skutečnost dle ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za následek odklad vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Z konstrukce ustanovení § 172 zákona o pobytu cizinců tak dle žalované vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. rozhodnutí o správním vyhoštění, není vykonatelné a žalobce není povinen vycestovat z území České republiky a jeho pobyt na tomto území je proto nadále legální. Po zamítnutí žaloby soudem, pokud by před tím nebyla stanovena lhůta k vycestování, lze dle žalované nadále stanovit cizinci stanovit novou lhůtu k vycestování, a to postupem dle ustanovení § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalované vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se **stanovením doby k vycestování z území a doby**, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.*“

Soud se předně zabýval námitkou žalobce směřující proti tomu, že výroky rozhodnutí správního orgánu správního orgánu I. stupně jsou vzájemně rozporné. Konkrétně se jedná

o výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části, kdy bylo tímto správním orgánem jednak stanoveno, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie začne běžet od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a jednak bylo stanoveno, že doba k vycestování z území České republiky se stanoví do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Jak správně poukázal žalovaný, obdobná otázka již byla řešena rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010-83, www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá následující: „*Ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24.11 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území.*“ V této souvislosti považuje soud za příhodné rovněž poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2013, č.j. 9 As 131/2011-63, www.nssoud.cz, kde je v tomto směru uvedeno, že: „*Správní orgán byl v uvedeném období (a je i nadále) povinen stanovit tento počátek tak, aby doba zákazu vstupu na území odpovídajícím způsobem navazovala na lhůtu pro vycestování cizince, kterou správní orgán v rozhodnutí o vyhoštění cizince rovněž stanoví, a rovněž tak, aby plynutí této doby nebylo bezdůvodně odkládáno. Podle názoru rozšířeného senátu ovšem nic nebránilo tomu, aby správní orgán stanovil počátek doby zákazu vstupu na území tak, že nastává dnem, kdy se toto rozhodnutí stane vykonatelným, zvláště pokud bylo již v době rozhodování správního orgánu zřejmé, že vykonatelnost rozhodnutí nastane nejen později než jeho právní moc, ale v případech, kdy je lhůta k vycestování cizince správním orgánem stanovena pouze v návaznosti na právní moc rozhodnutí o vyhoštění, i později, než uplyne právě lhůta k vycestování cizince.*“

Z uvedeného je dle soudu zjevné, že správní orgán I. stupně byl oprávněn žalobci stanovit nejen délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, ale zároveň byl taktéž oprávněn stanovit i počátek této doby. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán je povinen stanovit dobu zákazu vstupu na území tak, aby odpovídajícím způsobem navazovala na lhůtu pro vycestování. Z tohoto rozhodnutí je rovněž seznatelné, že správní orgán je oprávněn stanovit počátek doby zákazu vstupu na území tak, že tento nastává dnem, kdy se takové rozhodnutí stane vykonatelným. Nejvyšší správní soud dále výslovně uvedl, že takový postup je možný zvláště tehdy, pokud je zřejmé, že vykonatelnost rozhodnutí nastane později než jeho právní moc, ale též i v případech, kdy je lhůta k vycestování cizince správním orgánem stanovena pouze v návaznosti na právní moc rozhodnutí o vyhoštění.

V souzené věci, jak bylo výše zmíněno, byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v návaznosti na to byl počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanoven tak, že začne běžet od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž toto oprávnění pozbude právě tehdy, když se rozhodnutí správního orgánu I. stupně stane vykonatelným.

Dle soudu je z předestřených skutečností naprosto nepochybné, že správní orgán postupoval při stanovení doby k vycestování a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nejen plně v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale současně i s recentní judikaturou Nejvyššího správního

soudu. Správní orgán I. stupně tak správně navázal dobu k vycestování na právní moc rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i obdobně správně navázal počátek běhu doby zákazu vstupu na území na vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Postupu správního orgánu I. stupně tak v tomto směru nelze cokoliv vytknout. Tvzení žalobce, že tyto výroky trpí vzájemným rozporem, tak není jakkoliv opodstatněné. Lze proto uzavřít, že tato žalobní námitka byla soudem shledána zcela nedůvodnou.

Pro úplnost soud směrem k žalobci doplňuje, že obě doby, tj. doba k vycestování a doba zákazu vstupu na území, na sebe vzájemně plynule navazují, čímž je zajištěno, že plynutí doby zákazu vstupu poté, co žalobce vycestuje z území České republiky, nebude nijak bezdůvodně odkládáno. Proto i v tomto ohledu nelze rozhodnutí správního orgánu I. stupně cokoliv vytknout, neboť plně koresponduje judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Dále se soud zabýval druhou žalobní námitkou, jež vychází z premisy obsažené v předchozí žalobní námitce, že zmíněné výroky rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou vzájemně rozporné, a v důsledku této skutečnosti ve spojení s nabytím právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 22.7.2014 bude žalobce muset opustit území České republiky do 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, tj. do 11.8.2014. Žalobce v této souvislosti namítá, že z důvodu podání této žaloby, jež má dle ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek, doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, začne běžet až mnohem později po nabytí právní moci předmětného rozhodnutí, čímž tedy doba, po kterou mu nebude umožněn vstup na toto území, bude fakticky delší než tvrzený jeden rok.

Dle ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že: „*Žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.*“

V návaznosti citované ustanovení zákona o pobytu cizinců musí zdejší soud předně zdůraznit, že zákon o pobytu cizinců v tomto ustanovení výslovně stanoví, že žaloba podaná proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění **má vždy odkladný účinek**. Zákonodárce dal tímto způsobem tedy zřetelně najevo, že **považuje za žádoucí, aby cizinec mohl dočasně setrvat na území České republiky až do doby, než o jeho správním vyhoštění bude pravomocně rozhodnuto soudem**. Pokud by tedy cizinec mohl být vyhoštěn i tehdy, jestliže v zákonem stanovené lhůtě podal žalobu a o této žalobě nebylo soudem pravomocně rozhodnuto, došlo by tímto k popření smyslu a účelu ustanovení § 172 odst. 3 s.ř.s. Dané ustanovení by se tak fakticky stalo zbytečným, resp. obsoletním. Výjimku v tomto směru může představovat jen případ naznačený v zákoně o pobytu cizinců v ustanovení § 172 odst. 3 věta za středníkem, tj. v případě, že byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, což však není posuzovaný případ. S tímto názorem dle soudu ostatně koresponduje i důvodová zpráva k zákonu o pobytu cizinců, kde bylo k předmětnému ustanovení mj. uvedeno, že: „*S ohledem na specifika vázaná k pobytu cizinců se stanoví odlišnosti oproti obecné úpravě žaloby proti správnímu rozhodnutí. Odkladný účinek žaloby se přiznává toliko žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění, protože se jedná o závažný zásah do práv cizince a vyloučení odkladného účinku by mohlo mít za důsledek vedení nespravedlivého procesu.*“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců představuje výjimku z obecného pravidla procesního práva správního, a tedy, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nemá odkladný účinek.

V tomto případě je tomu právě naopak, neboť žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění má *ex lege* odkladný účinek.

Vykonatelnost (popř. vynutitelnost, vymahatelnost) rozhodnutí obecně značí, že rozhodnutí ukládající povinnost může být vynuceno státní mocí. V nyní posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobce v zákonem stanovené lhůtě podal proti rozhodnutí o vyhoštění správní žalobu. S podáním této žaloby je tak s poukazem na ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců spojen právní účinek, jenž spočívá ve skutečnosti, že podání žaloby má odkladný účinek na vykonatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, potažmo i na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo žalobci mj. uloženo správní vyhoštění. Podáním žaloby tak z hlediska vykonatelnosti došlo k pozastavení právních účinků zmíněných rozhodnutí. Nadále však platí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je stále pravomocné. Toto rozhodnutí nicméně není jen vykonatelné, ale především z hlediska žalobce není nijak vynutitelné státní mocí, a to alespoň do pravomocného rozhodnutí zdejšího soudu o podané žalobě.

Správní rozhodnutí ukládající povinnost, tj. např. povinnost vycestovat z území České republiky, je totiž vykonatelné (a tedy i vynutitelné) pouze tehdy, pokud je pravomocné a zároveň **uplynula-li lhůta ke splnění stanovené povinnosti** (srov. např. ustanovení § 74 odst. 2 správního řádu). V daném případě však v důsledku podání žaloby, s níž je spojen odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí, došlo k pozastavení právních účinků, tj. k pozastavení běhu doby stanovené k vycestování z území České republiky. To konkrétně znamená, že do pravomocného rozhodnutí zdejšího soudu o podané žalobě, jelikož běh doby k vycestování je pozastaven, nemůže nastat situace, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vykonatelné, a tudíž i vynutitelné státní mocí z důvodu, že žalobci marně uplynula stanovená doba k vycestování z území České republiky. Žalobce je proto do doby pravomocného rozhodnutí soudu, jak správně poznamenala žalovaná, oprávněn pobývat na území České republiky. S tímto názorem soudu ostatně koresponduje i ustanovení § 62 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle něhož platí, že: *„Platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabyl právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Jelikož rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, s ohledem na podanou žalobu za použití ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců není vykonatelné, nemohlo tak doposud dojít k zániku platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu, a žalobce je proto nadále oprávněn pobývat na území České republiky.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem lze konstatovat, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že byl povinen nejpozději do 11.8.2014 vycestovat z území České republiky. Z tohoto důvodu je proto zcela vyloučeno, aby mohla nastat žalobcem presumovaná situace, že doba jednoho roku, po kterou mu nebude umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, bude fakticky delší než jeden rok, a to o dobu, po kterou bude probíhat soudní řízení o podané žalobě, tj. o dobu, během níž již žalobce dle jeho tvrzení není oprávněn pobývat na území České republiky. Žalobci naopak žádná právní skutečnost v důsledku podané žaloby a s tím spojeného odkladného účinku nebránila, aby po dobu soudního řízení nadále na podkladě platného povolení k pobytu zůstal na území České republiky a vyčkal zde rozhodnutí soudu. S ohledem na shora předestřené skutečnosti soud shledal i druhou žalobní námitku nedůvodnou.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o vzájemně rozporných výrocích rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i žalobní tvrzení o nutnosti vycestovat z území České republiky do 11.8.2014, neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. října 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová